

תת"ע 1372/12/19 - מקרים בולגן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1372-12-19 מדינת ישראל נ' מקרים בולגן

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופט שרת קריספין
מקרים בולגן
ה המבקש:
נגד

מדינת ישראל
המשיבה:

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהuder המבקש, בגין עבירה של חציית קו הפרדה רצוף, מיום 19.7.23. המבקש טוען כי לא זמן כדין וכי לא עבר את העבירה.

דין והכרעה

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, נאמר:

"סעיף 130(ח) אפשר, אפוא, לנאם שהורשע בעבירות חטא או עוון ונגזר דין שלא בפניו (לרובות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין ונגזר הדין שניתנו בענינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיומ סיבה מוצדקת לאי-התיאצבות המבקש לדין שנערך בענינו או גרים עיוות דין לבקשת כתוצאה מא-ביטול פסק הדין".

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל נאמר:

"פסק דין של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנסיבות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאם שהזמן כדין ולא התיאץ דין בענינו, יראווה כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום".

ברע"פ 9142/01 סורניה איטליה נ' מדינת ישראל, נאמר:

עמוד 1

"monicת התופעה הנפוצה של נאשמים הבוחרים במודע להuder משפטם כתקטייה מכונת אשר תכילה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באולם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילו צו של בית המשפט לזמן לדין את כל המבוקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינים ניתן דין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של "על הליכים בעבירות קלות ותחזק את התMRIץ השלי של השתמטות מהופעה במשפט מניעים טקטיים-СПКОЛТИЧИМ".

אין מחלוקת כי הזמן לדין נשלחה לכתבתו של המבוקש והוחזרה בציון "לא נדרש", דהיינו, היה זמן דין ולמבקש ניתן יומו בבית משפט, אך הוא בחר שלא להתציב לדין.

בנסיבות אלה, חלה "חזקת המסירה" ועל הטוען כנגדה, הנטל להראות כי דבר הדואר הרשום לא נמסר לידיו, שלא בשל מחדר כלשהו מצדו ובמקרה שבפני, המבוקש לא עמד בנטל האמור.

טענת המבוקש כנגד העבירה, הנה כללית וסתמית ואינה מהווה עילה מוצדקת לביטול פסק דין.

בגזר דין לא נגרם למבקש כל עיוות דין.

מכל האמור, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, כ"ב בטבת תש"פ, 19 ינואר 2020, בהuder
הצדדים.